

Επιθετική απάντηση

στην προπαγάνδα της εμπλοκής και των επικίνδυνων διευθετήσεων

**Από τον Ριζοσπάστη του Σαββατοκύριακου 25-26 Γενάρη 2020*

Τα διάφορα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν τα αστικά κόμματα και τα επιτελεία του συστήματος για να στοιχίσουν το λαό στα επικίνδυνα σχέδια της ιμπεριαλιστικής εμπλοκής, όλο και εμπλουτίζονται μαζί με την κλιμάκωση αυτών των επικίνδυνων σχεδιασμών.

Ο λαός καθημερινά ακούει ότι δήθεν έτσι «αποφεύγονται τα χειρότερα» και ταυτόχρονα εξελίσσεται το προπαγανδιστικό μασάζ για να γίνει αποδεκτή μια ακόμα ΝΑΤΟϊκή διευθέτηση με το «πιστόλι στον κρόταφο» και με τον τίτλο «συνεκμετάλλευση».

Ακούει για τους «αρνητικούς συσχετισμούς», που δεν επιτρέπουν άλλες κινήσεις, αλλά και την καλλιέργεια αυταπατών για την «αποτροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου», ένα επιχείρημα που διακινείται με πρόθυμη τη συνδρομή και των ομορτουριστικών δυνάμεων. Πλάι στη σεναριολογία, στην καλλιέργεια της αναμονής και του φόβου, επιχειρήματα όπως τα παραπάνω στοχεύουν στην υπονόμευση της αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Η όξυνση της αντιπαράθεσης με αυτήν τη δηλητηριώδη προπαγάνδα που διακινείται από τα παπαγαλάκια της αστικής τάξης, μαζί με την καλή γνώση των εξελίξεων, θωρακίζει ακόμα καλύτερα τις δυνάμεις μας, που οργανώνουν την αντιιμπεριαλιστική δράση μέσα από το εργατικό - λαϊκό κίνημα.

«Συμβιβασμός και συνεκμετάλλευση με την Τουρκία ή θερμό επεισόδιο και πολεμική εμπλοκή;»

Ενα το κρατούμενο, ότι το επικίνδυνο αυτό δίλημμα διακινείται από εκείνους που έχουν απογειώσει την εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, που την έχουν κάνει «γεωπολιτικό μεντεσέ», ώστε να υπηρετείται η στρατηγική των ΗΠΑ για να παραμείνει η Τουρκία στο ΝΑΤΟϊκό στρατόπεδο. Είναι προβληματισμός που αφορά την αστική τάξη και επικεντρώνεται στο με ποιους όρους θα επέλθει ο συμβιβασμός με τη γειτονική αστική τάξη, ώστε να κλιμακωθεί το φαγοπότι γύρω από τους ενεργειακούς πόρους.

Πρόκειται λοιπόν για δίλημμα ξένο για το λαό, μια παγίδα που στόχο έχει να τον εγκλωβίσει στα πάρε-δώσε ανάμεσα στις αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας, στο φόντο ενός ευρύτερου παζαριού στην περιοχή μας. Αλλωστε, δεν είναι λίγες εκείνες οι φωνές που επισημαίνουν ωμά ότι ένα «θερμό επει-

σόδιο», μια ευθεία απειλή από τις τουρκικές Ενοπλες Δυνάμεις κατά των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων, θα επιταχύνει εξελίξεις στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, την προδιαγεγραμμένη συνεκμετάλλευση θαλάσσιων οδών, υδρογονανθράκων και άλλων φυσικών πόρων σε Αιγαίο και Ανατ. Μεσόγειο, όπως και τη διχοτόμηση της Κύπρου.

Από την άλλη όμως δεν υπάρχει ιμπεριαλιστική συμφωνία «κυρίων» και καμία εμπιστοσύνη δεν μπορεί να έχει ο λαός ούτε στην ελληνική ούτε στην τουρκική αστική τάξη. Ακόμα κι αν επέλθει ο περιβόητος συμβιβασμός μέσω Χάγης (ή άλλου δρόμου), πάντα με την αμερικανοΝΑΤΟϊκή επιδιαιτησία, αυτός θα περιέχει το σπέρμα για την επόμενη όξυνση, διαμορφώνοντας προϋποθέσεις για μια νέα πολεμική εμπλοκή. Αυτό άλλωστε φανερώνει η αντιμετώπιση των ελληνοτουρκικών σχέσεων εντός ΝΑΤΟϊκού πλαισίου, άμεσα ενταγμένων στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς.

Επομένως, οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα λόγο να «διαλέξουν» είτε την προσφυγή στη Χάγη είτε την πολεμική κλιμάκωση, αφού όποια κι αν είναι η έκβαση, οι ίδιοι θα είναι τα θύματα.

«Δεν είναι καλύτερα όμως να πάμε στη Χάγη, στο πλαίσιο του “Διεθνούς Δικαίου”;»

Συμπληρωματικά με τα παραπάνω, η κυβέρνηση και τα άλλα αστικά κόμματα κρύβουν ότι οι σχεδιασμοί που οδηγούν στη Χάγη και στο «συνυποσχετικό», το οποίο θα βάζει στον ντορβά τα κυριαρχικά δικαιώματα του λαού μας, προωθούνται από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, αφού εντάσσουν και αυτήν τη διευθέτηση στη σύνθετη διαπραγματεύσή τους με την Τουρκία. Αλλωστε, Νο 1 στόχος τους είναι το «αρραγές ΝΑΤΟϊκό μέτωπο», δηλαδή η αποκατάσταση της συμμετοχής της Τουρκίας στη λυκοσυμμαχία, με την αποκοπή της από τη συνεργασία με τη Ρωσία.

Σε αυτήν την κατεύθυνση («συνυποσχετικό» και Χάγη), με παζάρι γύρω από το ποια ζητήματα θα τεθούν στο τραπέζι και προετοιμάζοντας το λαό ότι «ο συμβιβασμός πιθανά να είναι επώδυνος», συντάσσονται όλα τα αστικά κόμματα, στοιχείο ενδεικτικό της αμερικανοΝΑΤΟϊκής στρατηγικής που υλοποιεί η αστική τάξη.

Τι μένει στο λαό από τέτοιες διευθετήσεις με ΝΑΤΟϊκή σφραγίδα; Η απώλεια κυριαρχικών δικαιωμάτων, το «γκριζάρισμα» συνόρων, δεν οδηγεί σε μια «επώδυνη» ειρήνη και ασφάλεια. Οδηγεί στην ένταση των εθνικισμών, πολλαπλασιάζει τους κινδύνους. Μόνη «εγγύηση» για την «ειρηνική επίλυση» εμφανίζεται η ενεργητική στράτευση των δύο χωρών στα πολεμικά ΝΑΤΟϊκά σχέδια που βάζουν στο στόχαστρο Ρωσία, Ιράν, Κίνα. Οχι μόνο δεν ξεπερνιούνται οι ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις αλλά τροφοδοτούνται με νέο εύφλεκτο υλικό, αφού «τρώγοντας ανοίγει η όρεξη» για τα μονοπώλια, με μόνο αποτέλεσμα να προετοιμάζεται ο επόμενος γύρος εντάσεων και συγκρούσεων.

«Με τη Συμφωνία με τις ΗΠΑ επεκτείνονται οι βάσεις και διευκολύνονται οι σχεδιασμοί τους. Ετσι, δεν παίρνουμε και κάποια θετικά ανταλλάγματα για τη χώρα;»

Η μόνη που μπορεί να αναμένει για «ανταλλάγματα» είναι η αστική τάξη, που βλέπει ότι η αναβάθμιση της θέσης της στην περιοχή, η συμμετοχή της σε μεγάλα επενδυτικά σχήματα περνάει μέσα από τη συμβολή της σε κάθε είδους ιμπεριαλιστική βρωμοδουλειά: Από το μάντρωμα γειτονικών λαών στο ΝΑΤΟ (βλ. Β. Μακεδονία) μέχρι την αποστολή Ενόπλων Δυνάμεων στη Λιβύη, τη συμμετοχή στη δύναμη του γαλλικού αεροπλανοφόρου και στις επιχειρήσεις στα Στενά του Ορμούζ, τη μεταφορά πυραύλων στη Σαουδική Αραβία κ.ο.κ.

Τα μόνα «ανταλλάγματα» που έχει να αναμένει ο λαός από αυτές τις εξελίξεις είναι τα εξής:

- ♦ Αμφισβήτηση συνόρων και κυριαρχικών δικαιωμάτων. Αλλωστε, το ΝΑΤΟ, του οποίου η Ελλάδα γίνεται «προμαχώνας», δεν αναγνωρίζει σύνορα στο Αιγαίο. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ με κάθε ευκαιρία κάνει καθαρό ότι η Ελλάδα πρέπει να έχει ως πρώτο μέλημα τη ΝΑΤΟϊκή συνοχή, κι από αυτήν τη σκοπιά να «αντιμετωπίζονται τα Ελληνοτουρκικά». Γι' αυτό οι ΗΠΑ δεν αναγνωρίζουν κυριαρχικά δικαιώματα σε ακατοίκητα νησιά, δίνοντας αέρα στα πανιά των διεκδικήσεων της τουρκικής αστικής τάξης.

- ♦ Μετατροπή της χώρας σε μαγνήτη κινδύνων, αφού απ' άκρη σ' άκρη γίνεται βάση εφόρμησης σε βάρος άλλων χωρών. Οι κυβερνήσεις Ιράν και Ρωσίας, που βρίσκονται στο σκόπευτρο του ΝΑΤΟ, έχουν δηλώσει ότι στους στόχους τους περιλαμβάνονται χώρες και υποδομές που αξιοποιούνται ως βάσεις από τις ΗΠΑ, που τις διευκολύνουν. Επομένως οι ελληνικές κυβερνήσεις, χτες του ΣΥΡΙΖΑ, σήμερα της ΝΔ, που αχόρταγα συμβάλλουν στις ιμπεριαλιστικές αποστολές, μέσα κι έξω από τα σύνορα, αναλαμβάνουν τεράστιες ευθύνες απέναντι στο λαό και τη χώρα.

- ♦ Μεγαλύτερη αφαιμάξη του λαϊκού εισοδήματος, για να πιάνονται οι ΝΑΤΟϊκοί στόχοι του 2% από τον κρατικό προϋπολογισμό, για το οποίο καμάρωνε ο πρωθυπουργός δίπλα στον Ντ. Τραμπ στον Λευκό Οίκο. Είναι χαρακτηριστικό ότι την ίδια στιγμή που

«Το ΚΚΕ έχει δίκιο σε όσα επισημαίνει για το ΝΑΤΟ, αλλά οι αρνητικοί συσχετισμοί δεν αφήνουν άλλη επιλογή»

Μόνο ένας αφελής θα παρέβλεπε ότι όντως οι συσχετισμοί σήμερα είναι πολύ αρνητικοί σε βάρος της εργατικής τάξης και υπέρ των αστικών κυβερνήσεων, των μονοπωλίων και των συμμαχιών τους.

Ομως η επίκληση των αρνητικών συσχετισμών από τη ΝΔ, τον ΣΥΡΙΖΑ και τους παρατρεχάμενούς τους, από εκείνους δηλαδή που αποτελούν μέρος του προβλήματος, είναι τουλάχιστον πρόκληση.

Ισα - ίσα που η συναίσθηση των δυσκολιών που προκύπτουν από τον αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων, κάθε άλλο παρά σε παραίτηση πρέπει να οδηγεί. Αλλωστε, η υποταγή σε αυτήν την πραγματικότητα, στους δολοφονικούς σχεδιασμούς, η μοιρολατρία απέναντι στις εξελίξεις είναι ο μόνος σίγουρος δρόμος για να διαιωνίζονται και οι αρνητικοί συσχετισμοί. Και, όσο αλήθεια είναι ότι η αντιιμπεριαλιστική πάλη δυσκολεύει λόγω αυτών των συσχετισμών, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι αυτοί αλλάζουν, δεν είναι στατικοί. Αλλάζουν μέσα στη μάχη, στη σύγκρουση με το κεφάλαιο και την εξουσία του, τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις.

Και μπορεί η υπεροχή της αστικής εξουσίας να φαντάζει συντριπτική, ωστόσο οι ίδιες οι δυσκολίες διαχείρισης των ανταγωνισμών στο εσωτερικό της, το κουβάρι που όλο και περισσότερο μπερδεύεται στη Μεσόγειο και τη Μ. Ανατολή, φανερώνουν και τις αδυναμίες της. Είναι δε ενδεικτικές οι φυγόκεντρες δυνάμεις που πλέον δεν μπορούν πια να κρυφτούν στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών, όπως στο ΝΑΤΟ, με τη Γαλλία να δηλώνει ότι είναι «εγκεφαλικά νεκρό», ή στην ΕΕ με το Brexit κ.ά.

Η ανησυχία των αστικών επιτελείων άλλωστε επιβεβαιώνεται και από τα μέτρα καταστολής, τη συζήτηση για την «πρόληψη της ριζοσπαστικοποίησης», τα αντικομμουνιστικά ψηφίσματα, το ξαναγράψιμο της Ιστορίας, τις πρόσφατες εκτιμήσεις της ΕΕ ότι η ασφάλειά της κινδυνεύει από τις «λαϊκές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας».

Τα αστικά επιτελεία μάλλον «πιστεύουν» περισσότερο στη λαϊκή δύναμη, απ' ό,τι όσοι σπέρνουν την πτοπάθεια και το «τίποτα δεν αλλάζει».

οι περικοπές στην κρατική χρηματοδότηση φέρνουν γύμνια σε Παιδεία και Υγεία - Πρόνοια, ο λαός καλείται να ματώσει ακόμα περισσότερο για την αναβάθμιση των «F-16» και την αγορά των «F-35», εξοπλισμών που δεν αφορούν την άμυνα της χώρας, αλλά τη ΝΑΤΟϊκή επιβολή στην περιοχή.

Η συζήτηση περί ανταλλαγμάτων έχει χρεοκοπήσει πανηγυρικά και επίσημα, ειδικά μετά το ταξίδι του Κυρ. Μητσοτάκη στις ΗΠΑ και ακόμα περισσότερο από τις τοποθετήσεις των Αμερικανών αξιωματούχων. Είναι χαρακτηριστική η απάντηση του συμβούλου Ασφαλείας του Ντ. Τραμπ, Ο' Μπράιεν, σε σχετικό ερώτημα: «Οι Ηνωμένες Πολιτείες ενθαρρύνουν την Ελλάδα να διαχειριστεί τις σχέσεις της με την Αγκυρα με τρόπο που δεν θα πλήξει τη σημαντική συμμαχία μας, το ΝΑΤΟ».

Ουσιαστικά, αυτό που λένε οι ΗΠΑ είναι ότι τα ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα είναι «βαρίδι» για τη «Συμμαχία», αφού αποτελούν σημείο τριβής με την Τουρκία, ειδικά σήμερα, σε μια φάση που η αμερικανική κυβέρνηση ανοίγει μεγάλα μέτωπα στην περιοχή (βλ. Ιράν - Ρωσία).

Το γεγονός ότι η «ανταλλαγατολογία» διακινείται κυρίως από τον ΣΥΡΙΖΑ, φανερώνει για μια ακόμα φορά πόσο διαθέσιμος είναι για τον εξωραϊσμό του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, σπέρνοντας το δηλητήριο στο λαό ότι «έχει να λαμβάνει» από την υλοποίηση της δολοφονικής ιμπεριαλιστικής στρατηγικής στην περιοχή. Βέβαια, την ίδια στιγμή που ο ΣΥΡΙΖΑ παριστάνει ότι «θέτει όρους» για να επικυρωθεί η δική του συμφωνία, είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή υλοποιείται ήδη, με τις δικές του αποφάσεις, που αφορούν: Την επέκταση της βάσης της Σούδας, την αξιοποίηση του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης, τις βάσεις σε Στεφανοβίκειο και Λάρισα, τη συζήτηση για μεταφορά πυρηνικών στον Αραξο.

Τελικά, όσο αλήθεια είναι ότι οι συσχετισμοί είναι αρνητικοί, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά να μπει στην «εξίσωση» ο λαϊκός παράγοντας. Το πεδίο αυτής της μάχης είναι ανοιχτό για να μπου ορμητικά νέες δυνάμεις, μέσα από τα σωματεία, τους μαζικούς φορείς και όποια άλλη μορφή αποφασίσουν οι εργαζόμενοι. Ετσι μπορούν να αντιστραφούν οι συσχετισμοί, και δεν θα είναι η πρώτη φορά στην ανθρώπινη Ιστορία.

«Το ΚΚΕ κακώς μιλάει για τουρκική επιθετικότητα αντί να παλεύει για την αποτροπή του πολέμου. Αθώνει την ελληνική αστική τάξη...»

Πλάι στο φόβο που καλλιεργεί η αστική τάξη, δίπλα στην προσπάθειά της να ενσωματώσει το λαό στην ιμπεριαλιστική «ειρήνη» με το πιστόλι στον κρόταφο, πολύτιμη βοήθεια βρίσκει και από ομορτουριστικές θέσεις περί «μάχης για την αποτροπή του πολέμου», που ουσιαστικά κλείνουν το μάτι στη λογική της συνδιαχείρισης - με αριστερό όμως προσωπείο. Πρόκειται για μια ακόμα συμβολή του ομορτουριστικού ρεύματος στον αφοπλισμό του λαϊκού κινήματος, στη μη προετοιμασία της εργατικής τάξης για ενδεχόμενη όξυνση της εμπλοκής, που τελικά θα την αφήσει να συρθεί σε κρίσιμες στιγμές πίσω από τις επιδιώξεις της αστικής τάξης, χωρίς δυνατότητα αυτοτελούς παρέμβασης. Σημειώνεται ότι ως μέσο για την «αποτροπή του πολέμου» παρουσιάζεται και από την αστική τάξη η προσφυγή στην ιμπεριαλιστική διαπραγμάτευση, στη Χάγη και τη ΝΑΤΟική επιδιαιτησία. Επιβεβαιώνεται δηλαδή ότι ομορτουριστικές θέσεις όπως η παραπάνω ρίχνουν νερό στο μύλο της ιμπεριαλιστικής «σταθερότητας».

Από την άλλη, την ίδια στιγμή που η αστική τάξη προτάσσει ως αιχμή το σενάριο της «συνδιαχείρισης» στο Αιγαίο, στην ομορτουριστική ανάλυση βρίσκουμε το σύνθημα «να αποφασίσουν οι λαοί αν και πώς θα εκμεταλλευτούν τους πόρους». Αυτό όμως έχει νόημα να το συζητάει κανείς μόνο σε συνθήκες που η εργατική εξουσία θα επικρατήσει όχι μόνο σε μία χώρα, αλλά σε μια ομάδα γειτονικών χωρών. Τότε μπορούν πράγματι οι εργαζόμενοι, έχοντας την εξουσία και τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους, να διαμορφώσουν σχέσεις αμοιβαίου οφέλους και συνεργασίας με κριτήριο τα δικά τους συμφέροντα και όχι τα κέρδη των μονοπωλιακών ομίλων. Κάθε

συζήτηση έξω από αυτό το πλαίσιο σιγοντάρει αναπόφευκτα τη λογική της ιμπεριαλιστικής «συνεκμετάλλευσης». Και βέβαια το σίγουρο είναι ότι ποτέ οι εργαζόμενοι και οι λαοί δεν θα μπορέσουν να δουν νικηφόρα διέξοδο αν ακολουθήσουν όχι μόνο τα εθνικιστικά αλλά και τα κοσμοπολιτικά κελεύσματα της αστικής τάξης, αν δεν συγκρουστούν με τη λογική της ιμπεριαλιστικής «συνεκμετάλλευσης», που είναι «δίδυμο αδερφάκι» του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Τοποθετήσεις όπως οι παραπάνω συνοδεύονται και με μπόλικη διαστρέβλωση των θέσεων του ΚΚΕ, με το ψέμα ότι το Κόμμα αναδεικνύει μονομερώς την «τουρκική επιθετικότητα», τάχα για να αθώσει την ελληνική αστική τάξη. Κι αυτό την ίδια στιγμή που μόνο το ΚΚΕ καταγγέλλει σταθερά το γεγονός ότι η ελληνική αστική τάξη διεκδικεί μερίδιο από τη λεία του ορυκτού πλούτου σε βάρος των λαών της περιοχής, ότι συμμετέχει σε ΝΑΤΟικές αποστολές εκτός συνόρων, ότι παρέχει τις υποδομές της χώρας στις ΗΠΑ, ότι το ελληνικό κράτος αναπτύσσει τη στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ. Ομως δεν είναι «διεθνισμός» να αποσιωπάς το γεγονός ότι η τουρκική αστική τάξη αμφισβητεί Συνθήκες, σύνορα και κυριαρχικά δικαιώματα, να υποβαθμίζει την επιθετικότητα της τουρκικής αστικής τάξης, που σήμερα διατηρεί στρατό κατοχής σε τέσσερις χώρες (Συρία, Κύπρο, Ιράκ, Λιβύη). Να αδιαφορείς για τα σχέδια αλλαγής συνόρων με ΝΑΤΟική επιδιαιτησία. Ποιον θα διευκόλυne μια τέτοια στάση, αν όχι τους αμερικανοΝΑΤΟικούς σχεδιασμούς στην περιοχή, στους οποίους διεκδικεί αναβαθμισμένο ρόλο η ελληνική αστική τάξη και η οποία ταυτίζεται με το στόχο παραμονής της Τουρκίας στο ΝΑΤΟικό στρατόπεδο;

Το ΚΚΕ καλεί το λαό να παλέψει ενάντια στην αλλαγή συνόρων, στην αναθεώρηση Συνθηκών που τα καθορίζουν. Τον καλεί να είναι σε επαγρύπνηση για πιθανή γενικευμένη ανάφλεξη. Να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, παλεύοντας για μια Ελλάδα έξω από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, με τον ίδιο στην εξουσία, να διώξει τις ξένες βάσεις. Τότε θα μπορέσουν να αναπτυχθούν αμοιβαία επωφελείς σχέσεις με τους γειτονικούς λαούς και η γνήσια αλληλεγγύη.

ΓΕΝΑΡΗΣ 2020